

Arrest

nr. 113 725 van 13 november 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die verklaren van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 26 augustus 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 1 augustus 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlagen 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 29 augustus 2013 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 oktober 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 november 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. MULOMBO, die loco advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Eerste verzoekende partij diende via een op 15 oktober 2009 gedateerd schrijven een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het

grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid besliste op 30 april 2010 dat de aanvraag van eerste verzoekende partij om omwille van gezondheidsredenen tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd ontvankelijk was.

1.3. Op 11 juni 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag van eerste verzoekende partij om op grond van medische redenen tot een verblijf te worden gemachtigd ongegrond wordt verklaard.

1.4. Verzoekende partijen dienden bij aangetekend schrijven van 6 juli 2012 samen een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.5. Op 8 november 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van verzoekende partijen ongegrond wordt verklaard.

1.6. Verzoekende partijen dienden bij aangetekend schrijven van 21 juni 2013 een nieuwe aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.7. Op 1 augustus 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de op 21 juni 2013 ingediende aanvraag van verzoekende partijen om omwille van medische redenen tot een verblijf te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard en de beslissingen tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten met inreisverbod.

De beslissing waarbij de aanvraag van verzoekende partijen om in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet tot een verblijf te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard, die verzoekende partijen op 22 augustus 2013 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 21.06.2013 bij onze diensten werd ingediend door :

[K.A.] [...]

+ meerderjarige kinderen :

[...]

[AZ.I.] [...]

[Z.O.] [...]

nationaliteit: Marokko

[...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Artikel 9ter - § 3 5° - van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

Op 11.06.2012 werd er door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing genomen aangaande de aanvraag tot machtiging tot verblijf dd. 16.10.2009. Betrokkene, [K.A.], legt in haar nieuwe verblijfsaanvraag een standaard medisch getuigschrift (en de bijlagen waarnaar verwezen wordt) voor waaruit blijkt dat haar gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende

aanvraag dd. 16.10.2009. Het voorgelegde medisch getuigschrift bevestigt slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene. In de beslissing dd. 11.06.2012 werd reeds uitgebreid ingegaan op de gezondheidstoestand van betrokkene en werd de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen in het land herkomst van betrokkene onderzocht. Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter §3 - 5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012)”

Dit is de eerste bestreden beslissing.

De bevelen om het grondgebied te verlaten met inreisverbod, die verzoekende partijen ook op 22 augustus 2013 ter kennis werden gebracht, bevatten de volgende motivering:

*“In uitvoering van de beslissing van [W.C.], attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:
[...], nationaliteit Marokko*

*Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 7 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de volgende Staten ;
Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.*

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

□ 1° hij/zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum

Met toepassing van artikel 74/14,§3, van de wet van 15 december 1980:

□ 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven : betrokkene ontving al een bevel om het grondgebied te verlaten op 18.12.2012, betekend dd. 20.12.2012. Hij/Zij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog altijd illegaal op het grondgebied.

Inreisverboden

In uitvoering van artikel 74/11, §1, eerste lid, van de wet van 15 december van 1980, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van drie jaar in volgende gevallen:

□ 2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: betrokkene ontving al een bevel om het grondgebied te verlaten op 18.12.2012, betekend dd. 20.12.2012. Hij/Zij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog altijd illegaal op het grondgebied.”

Deze bevelen om het grondgebied te verlaten met inreisverbod vormen de tweede, derde en vierde bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen in één verzoekschrift zowel een beslissing waarbij hun aanvraag om machtiging tot verblijf wordt afgewezen als drie beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod aanvechten. In het belang van een goede rechtsbedeling dient diegene die een beroep doet op de rechter voor elke vordering evenwel een afzonderlijk geding in te spannen om alzo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (R. STEVENS, *Raad van State I. afdeling bestuursrechtspraak, 2. Het procesverloop*, Brugge, die Keure, 2007, 65). Verscheidene vorderingen kunnen slechts ontvankelijk in één enkel verzoekschrift worden ingesteld indien bij uitzondering de goede rechtsbedeling daardoor wordt bevorderd, meer bepaald indien de vorderingen, wat hun voorwerp of wat hun grondslag betreft, zo nauw samenhangen dat het als waarschijnlijk voorkomt dat vaststellingen gedaan of beslissingen genomen met betrekking tot de ene vordering, een weerslag zullen hebben op de uitkomst van de andere vordering. In

casu tonen verzoekende partijen de samenhang tussen de eerste bestreden beslissing en de andere bestreden beslissingen, die op een andere juridische en feitelijke basis berusten, niet aan. De Raad merkt ook op dat de eventuele nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat de rechtsgeldigheid van de tweede, derde of vierde bestreden beslissing hierdoor in het gedrang komt. De nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing leidt immers niet tot de vaststelling dat verzoekende partijen tot enig verblijf zijn gemachtigd of toegelaten en dat de motieven die aan de basis liggen van de bevelen om het grondgebied te verlaten en de inreisverboden kaduuk worden.

In deze omstandigheden, nu verscheidene vorderingen die niet samenhangen in één enkel verzoekschrift worden ingesteld, is enkel het beroep ingesteld tegen de eerst vermelde bestreden beslissing, die in casu ook kan weerhouden worden als de belangrijkste, ontvankelijk en dienen enkel de middelen die gericht zijn tegen deze beslissing te worden onderzocht (RvS 4 januari 2012, nr. 217.105).

2.2. Gelet op voorgaande vaststelling dient geen standpunt meer te worden ingenomen inzake de door verwerende partij opgeworpen exceptie van onontvankelijkheid met betrekking tot de aangevochten bevelen om het grondgebied te verlaten.

3. Onderzoek van het beroep gericht tegen de eerste bestreden beslissing.

3.1. Verzoekende partijen voeren in een enig middel de schending aan van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de bepalingen van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de zorgvuldigheidsplicht.

Zij verschaffen de volgende toelichting:

“Deze wet schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet niet enkel weergegeven worden doch daarenboven moet ze ook afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

De minister van Migratie- en asielbeleid heeft tevens de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

In casu is de motivering gebrekkig daar er louter gebruik gemaakt wordt van standaardformuleringen die geenszins kunnen overtuigen. Zij zijn immers onvoldoende gestoeld op de individuele problematiek van verzoekster.

Verzoekster kampt immers met ernstige gezondheidsproblemen.

Verzoekster is zwaar depressief en een heeft een aangepaste en gespecialiseerde behandeling nodig. Verzoekster is in behandeling bij verschillende dokters en deze achten het ook absoluut niet- raadzaam om haar terug te sturen naar haar land van herkomst.

Art. 3 EVRM verzet zich bovendien tegen een onmenselijke of vernederende behandeling. Het is geenszins menswaardig om een persoon die zwaar depressief uit te wijzen uit een land dat haar de aangepaste medische voorzieningen kan aanbieden, terwijl in haar land van herkomst, Marokko, de vereiste en gepaste behandeling niet in dezelfde mate beschikbaar is.

Het staat dan ook buiten kijf dat de medische toestand van mijn verzoekster een reëel risico inhoudt:

1. *Voor haar eigen leven en fysieke integriteit*
2. *Voor de onmenselijke toestand waarin zij terecht dreigt te komen*

Aangaande de beschikbaarheid van de gepaste medische behandeling in Marokko kan het volgende gesteld worden:

1. *De behandeling van een depressie in Marokko is minder intens dan de behandelingen die in België worden aangeboden.*

2. Verzoekster beschikt over zeer geringe middelen om de behandeling van haar aandoening in Marokko verder te zetten, voor zover er al een instelling in de buurt zou zijn. Het sociale systeem in haar thuisland haalt ook zeker niet de kwaliteit van het Belgische, waardoor verzoekster ondersteund zou kunnen worden. Verzoekster beroept zich dan ook op de financiële en geografische onmogelijkheid om in haar land van herkomst de gepaste behandeling te kunnen genieten.

Bovendien maakte verzoekster medische attesten over aan de Dienst Vreemdelingenzaken die de ernst van de ziektes bevestigen.

De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken kan dan ook geenszins aanvaard worden, waar de Dienst stelt dat het verzoek overeenkomstig artikel 9ter van verzoeker geweigerd wordt.

De bestreden beslissingen bevatten geen voldoende motivering en komen tekort aan de zorgvuldigheid[s]plicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

'De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen' (R.v.St. 04 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St. 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St. 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519)

Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissingen niet juist of juridisch aanvaardbaar zijn en dat zij steunen op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd zijn.

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43)

Artikel 9ter beschermt niet alleen tegen directe levensbedreigingen, maar ook tegen een reëel risico wanneer er geen adequate behandeling is in het land waar de aanvrager naar zou moeten terugkeren. Voor toepassing van de medische filter moet DVZ beide elementen nagaan en motiveren. (RvV 83.956 van 29 juni 2012; RvV 84.293. 6 juli 2012; RvV 85.967, 21 augustus 2012; RvV 88.189. september 2012)

De aflevering van een bevel om het grondgebied te verlaten bij of na onontvankelijke 9ter aanvraag kan zonder onderzoek van medische elementen, maar gedwongen uitvoering van het BGV kan niet zonder onderzoek van medische elementen; tenminste als de medische elementen ernstig genoeg zijn en als precies aangetoond en gemotiveerd is dat een gedwongen terugkeer art. 3 EVRM zou kunnen schenden.

(RvV 74.387, 31 januari 2012 dat verwijst naar arrest van de RvS 207.909. 5 oktober 2010 + aanvulling van de redactie op basis van RvS 216.972. 21 november 2011)

Zolang in de 9ter aanvraag niet ten gronde is onderzocht of de ingeroepen medische elementen een schending van 3 EVRM inhouden, kan er geen BGV worden afgeleverd. Ook niet wanneer intussen de 9bis onontvankelijk is verklaard.

(RvV 16.199, 23 september 2008; RvV 45.435. 25 juni 2010; RvV 47.909. 08 september 2010). Mogelijks is deze rechtspraak niet meer geldig na het RvS-arrest 207.909 van 5 oktober 2010: zie RvV 74.387, 31 januari 2012)"

3.2.1. De Raad merkt op dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de

feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende” zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de eerste bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief wordt aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt, met vermelding van artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet, immers vastgesteld dat de door verzoekende partijen ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk is omdat de door hen bij deze aanvraag ingeroepen elementen reeds werden aangebracht in het raam van een voorgaande aanvraag om tot een verblijf op medische gronden te worden gemachtigd en dat deze aanvraag, na een grondig onderzoek, werd afgewezen. Daar in de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar het standaard medisch getuigschrift en de bijlagen die verzoekende partijen aanbrachten en expliciet wordt vermeld dat uit deze stukken slechts kan worden afgeleid dat de gezondheidstoestand van eerste verzoekende partij ongewijzigd is in vergelijking met een voorgaande aanvraag en haar gezondheidsproblemen in deze documenten enkel worden bevestigd kunnen verzoekende partijen niet voorhouden dat de motivering van de eerste bestreden beslissing louter een standaardmotivering is. Ten overvloede dient bovendien te worden geduïd dat, indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit loutere feit op zich alleen nog niet betekent dat deze beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS, 27 juni 2007, nr. 172.821). De Raad stelt vast dat een pertinente en draagkrachtige motivering werd voorzien, die verzoekende partijen toelaat hun rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de bepalingen van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

3.2.2. In zoverre verzoekende partijen aanvoeren dat eerste verzoekende partij gezondheidsproblemen heeft, dat zij aangeven van oordeel te zijn dat de behandelmogelijkheden voor deze medische problemen in Marokko niet vergelijkbaar zijn met deze in België en dat zij betogen dat er zich een financieel en geografisch probleem stelt om in hun land van herkomst effectief van de vereiste medische zorgen te kunnen genieten dient de Raad te benadrukken dat zij met deze uiteenzetting niet aantonen dat verwerende partij op incorrecte gronden heeft besloten dat de ingeroepen medische problematiek reeds werd aangevoerd in het kader van een vorige aanvraag die gericht was op het verwerven van machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. In het geval waarbij een vreemdeling gegevens aanvoert die hij reeds inriep in het kader van een vorige aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd dient verwerende partij, gelet op de duidelijke bewoordingen van artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet, niet opnieuw te onderzoeken of de aangevoerde medische problematiek een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst van de betrokken vreemdeling.

Aangezien verwerende partij bij de behandeling van een voorgaande aanvraag om machtiging tot verblijf reeds vaststelde dat eerste verzoekende partij niet lijdt aan een ziekte, zoals bedoeld in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet en dit impliceert dat reeds werd geoordeeld dat zij niet dreigt te worden onderworpen aan een onmenselijke en vernederende behandeling kunnen verzoekende partijen ook niet worden gevolgd in hun standpunt dat verwerende partij nogmaals een toetsing aan artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 diende door te voeren.

De Raad wijst er ten overvloede op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat artikel 3 van het EVRM niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de

uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, N./ Verenigd Koninkrijk).

Verzoekende partijen lijken verder een schending van de hoorplicht in het raam van de zorgvuldigheidsplicht te willen aanvoeren, aangezien zij stellen dat hen niet direct en persoonlijk om inlichtingen werd gevraagd of hen niet de gelegenheid geboden werd stukken over te leggen die hun voorstelling van de feiten of van hun toestand geloofwaardig maken.

De hoorplicht is evenwel niet van toepassing op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet (RvS 26 maart 2003, nr. 117.575; RvS 7 september 2005, nr. 148.602).

Het horen kan enkel vereist zijn om tegemoet te komen aan de verplichtingen die voortvloeien uit het zorgvuldigheidsbeginsel. Het zorgvuldigheidsbeginsel bij feitenvinding houdt in dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen. Dit impliceert evenwel niet dat verzoekende partijen noodzakelijkerwijs mondeling hun bemerkingen dienen te kunnen formuleren, doch slechts dat zij de mogelijkheid moeten hebben gekregen om hun standpunt op een nuttige wijze naar voor te brengen.

De Raad benadrukt dat verzoekende partijen de kans hadden om de vereiste toelichtingen te verstrekken in hun aanvraag tot om tot een verblijf te worden gemachtigd en dat zij deze aanvraag met alle nodige stukken konden onderbouwen. Verzoekende partijen houden derhalve ten onrechte voor dat zij niet de kans hadden om hun standpunt te verduidelijken.

Verzoekende partijen maken bijgevolg niet aannemelijk dat het zorgvuldigheidsbeginsel of de hoorplicht, op zich en in combinatie met het zorgvuldigheidsbeginsel, zou geschonden zijn.

Het middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd en hun beroep tegen de tweede, derde en vierde bestreden beslissing is onontvankelijk. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 525 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor een derde.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien november tweeduizend dertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK